

Sygn. akt II PK 313/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa P.F.
przeciwko A. Sp. z o.o. w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 sierpnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 czerwca 2016 r., sygn. akt IV Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 30 czerwca 2016 r. oddalił apelację zarówno powoda jak i pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 4 marca 2016 r. zasadzającego na rzecz powoda od pozwanej kwotę 21.291,36 zł z ustawowymi odsetkami od 25 maja 2015 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia i oddalającego powództwo w pozostałej części. Powód skarżył wyrok Sądu Rejonowego w zakresie oddalenia powództwa co do kwoty 106.456,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od 25 maja 2015 r., z kolei pozwany skarżył wyrok Sądu Rejonowego w części zasadzającej na rzecz powoda kwotę 21.291,36

zł wraz z odsetkami ustawowymi od 25 maja 2015 r. do dnia zapłaty.

Wyrok Sądu Okręgowego pozwany zaskarżył w części oddalającej jego apelację. Zarzucono naruszenie: (-) art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie złożonych na rozprawie 22 czerwca 2016 r. dowodów w postaci zawiadomienia o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa wraz z załącznikami i pominięcie twierdzeń pozwanego o złożeniu przez powoda powództwa w tej sprawie w nadużyciu prawa podmiotowego oraz nieopisaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, na jakiej podstawie Sąd Okręgowy twierdzenia te i dowody na ich poparcie pominął; (-) art. 8 k.p. w zw. z art. 56 § 1 k.p. polegające na ich niezastosowaniu wskutek nieprawidłowego uznania, że działanie powoda polegające na złożeniu powództwa o odszkodowanie za rzekomo bezprawne rozwiązanie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, w sytuacji uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez niego przestępstwa na szkodę pracodawcy, nie stanowiło nadużycia przysługujących powodowi praw podmiotowych; (-) art. 3¹ § 1 k.p. w zw. z art. 52 § 2 k.p. w zw. z art. 210 § 1 k.s.h. w zw. z 212 § 1 k.s.h. poprzez ich błędną wykładnię i w konsekwencji nieprawidłowe zastosowanie na skutek błędnego uznania, że pozwany nie dochował terminu do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania terminu wypowiedzenia z uwagi na możliwość powołania pełnomocnika uchwałą zgromadzenia wspólników, pomimo tego, że do 13 marca 2015 r. powód był członkiem zarządu A. Sp. z o.o. i od tej daty powinien rozpocząć bieg terminu do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność wynikającą z naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. wskutek nierozpoznania przez Sąd Okręgowy twierdzeń i dowodów podniesionych przez pozwanego w postępowaniu apelacyjnym, a dotyczących nadużycia przez powoda prawa podmiotowego poprzez żądanie odszkodowania za rzekomo naruszające przepisy rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, w sytuacji gdy – już po złożeniu takiego oświadczenia – ujawnił się czyn mogący stanowić przestępstwo popełnione przez pracownika na szkodę pracodawcy.

Ponadto, skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia polegającego na „konieczności określenia czy pełnomocnik

wyznaczony uchwałą zgromadzenia wspólników sp. z o.o. może w imieniu spółki złożyć oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z członkiem zarządu bez wypowiedzenia i jak liczony jest termin do złożenia takiego oświadczenia przez pełnomocnika”. Skarżący argumentował, że dotychczasowe orzecznictwo wskazuje, że pełnomocnik powołany uchwałą zgromadzenia wspólników spółki z o.o. uprawniony jest do reprezentowania pracodawcy w zakresie czynności z zakresu prawa pracy dokonywanych wobec członków zarządu spółki z o.o., z kolei w wyrokach z 6 listopada 2009 r., III PK 43/09 oraz z 17 stycznia 2012 r., I PK 73/11, Sąd Najwyższy wskazał, że w przypadku rozwiązania umowy o pracę z członkiem zarządu termin wskazany w art. 52 § 2 k.p. zaczyna biec od chwili odwołania pracownika ze składu organu zarządzającego spółki. Skarżący dodatkowo sygnalizował, że wątpliwości może budzić umocowanie pełnomocnika powołanego uchwałą wspólników. Art. 210 k.s.h. wskazuje bowiem, że spółka w umowach i sporach z członkiem zarządu jest reprezentowana przez radę nadzorczą lub pełnomocnika. Według skarżącego, przepis ten dotyczy czynności prawnych dwustronnych oraz sporów sądowych, tymczasem oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia jest jednostronnym aktem pracodawcy.

Powód, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego „według kosztów/ norm przepisanych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określa art. 398⁹ § 1 k.p.c. Stosownie do tego przepisu Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Z powyższych regulacji wynika, że wniosek o

przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie SN z 7 maja 2015 r., II PK 39/15, LEX nr 2021948).

Jednocześnie należy podkreślić, że na etapie przedsądu ocenie podlegają tylko wskazane podstawy z art. 398⁹ § 1 k.p.c., a nie podstawy skargi, o których mowa w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. i ich uzasadnienie (por. postanowienie SN z 12 stycznia 2016 r., II PK 141/15, LEX nr 2005655).

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia jej oczywistą zasadność oraz występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na jej oczywistą zasadność wymaga od skarżącego wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, które ma charakter oczywisty, rażący, jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania oceny dowodów. Przesłanką przyjęcia skargi ze względu na jej oczywistą zasadność nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie SN z 9 maja 2017 r., I CSK 686/16, LEX nr 2294414).

W tej sprawie opisany powyżej stan – to jest oczywistość skargi kasacyjnej ze względu na naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. oraz 328 § 2 k.p.c. – nie występuje. Po pierwsze, należy zauważyć, że Sąd drugiej instancji stosuje art. 328 § 2 k.p.c. odpowiednio w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Tym samym poprawnie skonstruowany zarzut naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 328 § 2 k.p.c. powinien być powiązany z art. 391 § 1 k.p.c. Po drugie, nie bez znaczenia jest okoliczność, że zarzut oczywistego naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 378 k.p.c. skarżący wiąże z kwestią zastosowania w okolicznościach tej sprawy art. 8 k.p. W orzecznictwie podkreśla się, że ocena, czy w konkretnym przypadku ma zastosowanie art. 8 k.p. mieści się w granicach swobodnego uznania

sędziowskiego, po uwzględnieniu całokształtu okoliczności faktycznych konkretnej sprawy i dlatego uwzględnienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna może nastąpić tylko w przypadku szczególnie rażącego i oczywistego naruszenia art. 8 k.p. (por. przykładowo, wyrok SN z 13 marca 2014 r., I PK 204/13, LEX nr 1464689). Sam fakt złożenia przez pracodawcę, po rozwiązaniu umowy o pracę, zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez pracownika nie jest natomiast jednoznaczny z nadużyciem przez tego drugiego prawa do kwestionowania zgodności z prawem lub zasadności złożonego mu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jednocześnie celowym jest przypomnienie, że naruszenie przepisów prawa procesowego tylko wówczas może stanowić skuteczną podstawę kasacyjną, gdy wykazany zostanie jego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy; przy czym przez taki wpływ należy rozumieć nie tylko, że dane uchybienia bezpośrednio lub pośrednio miały lub mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ale i że były tego rodzaju lub wystąpiły w takim natężeniu, iż ukształtowały lub mogły ukształtować treść zaskarżonego orzeczenia (por. wyrok SN z 17 czerwca 2016 r., IV CSK 669/15, LEX nr 2147286). W kontekście twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ze względu na kwalifikowane naruszenie przepisów postępowania, wskazany wyżej standard wykazania naruszenia przepisów prawa procesowego jest dodatkowo podwyższony. Uwzględniając powyższe, w okolicznościach tej sprawy dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ze względu na naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. nie wystarcza twierdzenie, że Sąd drugiej instancji nie odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do złożonego na rozprawie odpisu zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez powoda.

Jeżeli chodzi o drugą okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powinien wykazać za pomocą wyводу prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje (por. postanowienie SN z 27 października 2015 r., II PK 61/15, LEX nr 1968444). Nadto, istotne zagadnienie prawne musi występować w sprawie, a sytuacja taka ma miejsce wówczas, gdy ocena prawna Sądu Najwyższego będzie miała wpływ na rozstrzygnięcie skargi kasacyjnej (por. postanowienie SN z 28 października

2015 r., I PK 23/15, LEX nr 2021942).

Problem prawny ujęty we wniosku nie spełnia powyższych wymagań. Ewentualne jego rozstrzygnięcie nie będzie, bowiem miało wpływu na rozstrzygnięcie tej sprawy. Wniosek taki wynika z ustaleń faktycznych dokonanych w tej sprawie. Sąd stwierdził, że rozwiązanie z powodem (byłym członkiem zarządu) umowy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. ze względu na okoliczności wskazane w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę było nieuzasadnione. Tym samym, odpowiedź na pytanie o możliwość złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pełnomocnika wyznaczonego uchwałą zgromadzenia wspólników członkowi zarządu oraz o sposób liczenia terminu do złożenia tego oświadczenia przez pełnomocnika, wobec ustalenia, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia złożono pracownikowi – byłemu członkowi zarządu oraz, że rozwiązanie to było nieuzasadnione, nie wpłynęłoby na rozstrzygnięcie. Wskazany przez skarżącego problem prawny nie spełnia, zatem wymagań, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c., a także § 9 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) oraz art. 108 § 1 k.p.c. - stosowanych w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.